

Arrest

nr. 77 343 van 15 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 21 december 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 22 december 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 20 mei 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 7 oktober 2011.

1.3. Op 14 december 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en in het district Tagab (provincie Kapisa) geboren te zijn. U bent een Pashtoen van etnische origine. Uw vader was een lid van de Taliban. In 1380 (komt overeen met 2001) is hij, met de val van het Talibanregime, naar Iran gevlucht. U bleef met uw moeder, broer en zus in Afghanistan achter. Jullie werden twee maanden na het verdwijnen van uw vader opgevangen door een oom die in het district Mahmood Raqi (eveneens in de provincie Kapisa) woont. U zorgde er voor uw zieke moeder en had verder geen bijzondere activiteit. In 1388 (2009) keerde uw vader gedwongen terug uit Iran. Hij nam zijn gezin terug mee naar Tagab. Jullie verbleven daar nog geen maand toen in djedi 1388 (komt overeen met januari 2010) het huis door een raket getroffen werd. Uw vader, zus en broer kwamen daarbij om het leven. Nog eens enkele dagen later overleed ook uw moeder, die al geruime tijd aan een hartkwaal leed. U ging terug bij uw familie in Mahmood Raqi wonen.

Op een dag werd u aangesproken door ene O(...). De man verklaarde een vriend en oud-collega van uw vader te zijn. Hij zei dat hij u op eender welke manier zou helpen. Hij vroeg u bij een derde ontmoeting evenwel een wederdienst: u moest een tas met een u onbekende inhoud naar het provinciehuis van Mahmood Raqi brengen. Daar moest u "een pin uit de tas halen", het provinciehuis verlaten en de pin aan O(...) terugbezorgen. Uw oom zag hoe u aan het praten was met een onbekende. Thuis moest u opbiechten waarover jullie hadden gepraat. Uw oom leidde hieruit af dat u met gevaarlijke zaken bezig was en besliste dat u Afghanistan moest verlaten. De volgende dag, ergens in de tweede maand van 1389 (komt overeen met mei 2010), bent u vertrokken. Via ondermeer Turkije en Griekenland (waar u langere tijd werd vastgehouden door mensensmokkelaars) reisde u naar België. Op 22/12/2010 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroeg u asiel aan.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u de Taliban vreest: zij zouden u beschuldigen van medewerking met de overheid en met de buitenlandse bezetter.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw Afghaans identiteitsdocument (taskara) en een dreigbrief van de Taliban voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw asielrelaas uitermate vaag is gebleken, wat de geloofwaardigheid ervan ondermijnt. Zo zegt u dat u O(...) drie keer op een maand tijd ontmoette maar u kan nauwelijks iets zeggen over de inhoud van de gesprekken die jullie voerden. U herhaalt louter dat O(...) u beloofde te geven wat u nodig had en dat u hem dingen kon vragen, zonder dat u concreet wordt (CGVS, p.6). Over de opdracht die u zou moeten uitvoeren, bent u zo mogelijk nog vager: u heeft het telkens over een zak of tas die u naar het provinciehuis moest brengen en waaruit u een pin moest trekken. U zegt dat O(...) u verder geen uitleg gaf (CGVS, p.6). Als het Commissariaat-generaal u de vraag stelt of u een pakket tot explosie moest brengen, stelt u eveneens dat O(...) hier niets over zei (CGVS, p.6). Als u voorts wordt gevraagd of u niet zelf informeerde naar de inhoud van de tas, stelt u dat u geen vragen stelde (CGVS, p.7). Wanneer u voorts uitgenodigd wordt uit te leggen welke actie u dan voor ogen had, zegt u: "Ik weet het niet. Ik wist niets, ik had vanalles meegemaakt" (CGVS, p.6). Op de vraag of u dan werkelijk geen idee heeft welk doel dergelijke actie moest hebben, stelt u: "Ik kon het niet denken. Ik kon niet vermoeden dat het een gevaarlijke actie zou zijn" (CGVS, p.7). Waarom u na de actie "de pin" naar de man zou moeten terugbrengen, kan u ook niet verduidelijken (CGVS, p.7) en op de vraag of u de opdracht niet kon weigeren, stelt u dat u niet dacht dat het gevaarlijk was wat hij u voorstelde (CGVS, p.7). Dat u niets weet over deze opdracht is opmerkelijk: de dag na uw laatste gesprek met O(...) zou u die opdracht tot een goed einde moeten brengen. Het is dan ook zeer weinig aannemelijk dat u zich bereid zou hebben verklaard dergelijke daad te stellen in het provinciehuis zonder enig idee te hebben waar u in feite mee bezig was. Er mag worden verondersteld dat diegene die zou worden ingezet bij een aanslag tegen een gouverneurshuis, vooraf gedetailleerd en zorgvuldig zou worden ingelicht over wat van hem wordt verwacht.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen met betrekking tot de dood van uw familie, het begin van uw zogezegde problemen met de genaamde O(...), eveneens geloofwaardigheid missen. U verklaart dat de Taliban beweerden dat uw familie door Amerikaanse vliegtuigen gedood werd en dat u "denkt" dat dit niet waar is. Of er al dan niet een Amerikaanse luchtaanval op uw huis plaatsvond, zou nochtans geen punt van speculatie mogen zijn. U verklaart

voorts dat alles erop wees dat ze wel degelijk door de Taliban gedood werden. De manier waarop de Taliban uw vader, zus en broer zou hebben gedood, is evenwel merkwaardig. U verklaart dat de Taliban 's nachts, en dit vanuit de bergen, één enkele raket door een openstaand raam van jullie huis vuurden (CGVS, p.3). Gezien de afstand (vanuit de bergen), de omstandigheden (nacht) en het doelwit (een openstaand raam), lijkt dit alles zeer onwaarschijnlijk. Ook dit toont aan dat aan uw bijzonder vage relaas geen geloof kan worden gehecht.

Gezien de bedrieglijkheid van uw asielrelaas kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kapisa, meer bepaald in het district Mahmood Raqi, te worden beoordeeld. Sedert 2001 woonde u met uw familie in deze regio.

Bij evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afgaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. UNHCR wijst erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kapisa een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan" dd. 27/08/2010 updated 14/10/2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Wel is er een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan. In 2010 en 2011 was er een stijging van het aantal gewelddaden en burgerslachtoffers in bepaalde districten in het noorden van Afghanistan waar te nemen. UNAMA stelde medio 2010 vast dat de voorheen stabiele regio van het noordoosten een scherpe toename van AGE activiteiten kende met een sterke stijging van het aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Deze tendens zette zich voort in 2011.

In het district Mahmood Raqi in de provincie Kapisa, waarvan u beweert afkomstig te zijn, worden slechts occasioneel incidenten gemeld. De situatie in dit district kan als relatief rustig worden omschreven. Door ANSO (Afghanistan NGO Safety Office) wordt de provincie beschouwd als een met 'lage onveiligheid'.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in uw regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Mahmood Raqi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uw documenten herstellen uw geloofwaardigheid niet. Uw taskara kan een bewijs leveren voor uw identiteit die in deze beslissing niet in vraag wordt gesteld. De dreigbrief van de Taliban kan uw asielrelaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken.

Dergelijk document, waarvan u de inhoud niet kent (CGVS, p.2), kan door eender wie en eender waar zijn opgemaakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de artikelen 62 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat uit zijn relaas duidelijk blijkt dat hij de ware toedracht van de opdracht die O. aan hem gaf niet begreep omdat de Talibanstrijder het ook zo had geformuleerd dat verzoekende partij geen besef van een mogelijk gevaar zou hebben. Verzoeker verduidelijkt dat zijn opdracht in feite bestond uit een bomaanslag en is de mening toegedaan dat dit detail zijn naïviteit aantoont en de vermelding ervan bewijst dat het werkelijk zo is gegaan. De drie gesprekken zonder diepgang zijn volgens verzoeker niet meer dan een voorzichtige benadering van verzoekende partij door de Talibanstrijder. Hij vervolgt dat zijn naïviteit ook geloofwaardig is omwille van de reactie van de oom die uit verzoekers bekentenissen begreep dat hij met gevaarlijke zaken bezig was en besliste dat hij Afghanistan moest verlaten. Volgens verzoeker maakt verwerende partij bijgevolg een verkeerde interpretatie van de feiten doordat zij onterecht de naïviteit van verzoeker niet aanvaardt. Voorts stelt hij dat verwerende partij niet betwist dat zijn moeder, broer en zus door een raketaanval werden gedood en alleen vindt dat verzoekers interpretatie – dat dit de schuld is van de Taliban en niet van een militaire luchtaanval – niet klopt. Verzoeker meent dat het eigenlijk niet uitmaakt wie de raket afvuurde omdat de dood van zijn moeder, broer en zus collateral damage uitmaken in het intern gewapend conflict in Afghanistan waarmee concreet wordt aangetoond dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Er moet in de eerste plaats gekeken worden naar de omstandigheden zoals die uit de vaststaande feiten blijken, aldus nog verzoeker. Hij concludeert dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk gesteund zijn op verkeerde interpretaties van zijn verklaringen en daarom niet deugdelijk zijn.

Er worden geen nieuwe stukken aan het verzoekschrift toegevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) zijn asielaanvraag uitermate vaag is gebleken, wat de geloofwaardigheid ervan ondermijnt, aangezien hij zegt dat hij O. drie keer op een maand tijd ontmoette maar nauwelijks iets kan zeggen over de inhoud van de gesprekken, (ii) hij ook over de opdracht die hij zou moeten uitvoeren vaag is en dit opmerkelijk is omdat hij de dag na zijn laatste gesprek met O. die opdracht tot een goed einde zou moeten brengen en het weinig aannemelijk is dat hij zich bereid zou hebben verklaard dergelijke daad te stellen in het provinciehuis zonder enig idee te hebben waar hij in feite mee bezig was, (iii) zijn verklaringen met betrekking tot de dood van zijn familie eveneens geloofwaardigheid missen, vermits verzoeker verklaart dat de Taliban 's nachts en dit vanuit de bergen één enkel raket door een openstaand raam van hun huis vuurden, (iv) na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie werd gekomen dat er voor burgers in het district Mahmood Raqi actueel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat en (v) zijn documenten zijn geloofwaardigheid niet herstellen aangezien de taskara enkel bewijs levert van zijn identiteit en de dreigbrief enkel het asielaanvraag kan staven bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken.

2.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 14 december 2011, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

2.5.1. Verzoekers vader werd in 1388 door de Iraanse autoriteiten gedeporteerd en kwam terug naar Mahmud Raqi. Korte tijd later (in 1388) werd hij samen met verzoekers broer en zus gedood tijdens een aanslag op het huis. Verzoeker verhuisde opnieuw naar zijn oom en in 1390 ontmoette hij een man O. die hem bij een derde ontmoeting vertelde dat hij hem een zak zou geven die hij moest afzetten in het provinciehuis. Toen hij het opbiechtte aan zijn oom werd hij in een kamer opgesloten en regelde zijn oom de volgende ochtend zijn vertrek.

2.5.2. Waar verzoeker betoogt dat zijn verklaringen consistent en geloofwaardig zijn en de verwerende partij een verkeerde interpretatie maakt van de feiten doordat zij onterecht zijn naïviteit niet aanvaardt, wijst de Raad erop dat verzoekers relaas in het algemeen vaag, niet doorleefd en ongeloofwaardig is. Zo stelt verzoeker het volgende: *“De Taliban zijn gekomen, hebben gevraagd aan mijn vader om weer bij hen te gaan, mijn vader heeft niet geaccepteerd. Mijn moeder is ziek geworden. Ik heb haar meegenomen naar Mahmud Raqi naar een dokter. Het was een donderdag toen we terugkeerden. Mijn vader, zus en broer waren gedood in ons huis (...) De Taliban zeiden dat ze gedood waren door de Amerikanen, door vliegtuigen. Ik denk dat het niet waar is, ik denk dat ze door de Taliban zijn gedood. (...) De mensen uit de buurt moeten toch meer info hebben gehad? In dat soort gevallen blijven de mensen binnen. Niemand weet wat er dan gebeurt. Het raam en een deel van de kamer waren vernield. We werden daar weggehaald door oom (...)”* (gehoorverslag CGVS, p. 3). Niettegenstaande verzoeker nog jong is, is het niet aannemelijk dat hij niet precies kan aangeven wie de aanslag op het huis heeft gepleegd waarbij verschillende familieleden omkwamen, de Amerikanen dan wel de Taliban, en op welke wijze, door vliegtuigen of een raket *“misschien door het raam, of vanuit een andere richting”*. In de mate verzoeker in het verzoekschrift stelt dat het niet uitmaakt wie de raket afvuurde omdat de dood van zijn moeder, broer en zus collateral damage uitmaken, wijst de Raad erop dat volgens verzoekers verklaringen, zijn vader werd gedood samen met een broer en zus en zijn argument dat het om collateral damage gaat, niets afdoet aan de vaagheid waarmee verzoeker deze gebeurtenis beschrijft. Deze vaststelling ondermijnt dan ook de algehele geloofwaardigheid van verzoeker voorgehouden relaas.

2.5.3. Voorst dient te worden vastgesteld dat verzoeker weinig toelichting kan geven over zijn ontmoetingen met O. en de opdracht. Zo zou verzoeker O. drie keer ontmoet hebben en toch komt hij op de vraag wat hij zei tijdens deze ontmoetingen niet verder dan *“(...) Ik kende hem niet. (...) Hij zei alleen dat hij mijn vader kende. Hij zei dat hij zoals mijn vader was, dat ik hem dingen kon vragen. (...) Hij vertelde over vader, hij zei dat ik niet te veel aan mijn vader moest denken. (...) Hij zou mij gelijk wat geven zei hij. (...)”* (gehoorverslag, p. 6). Indien verzoeker O. drie keer had ontmoet en deze laatste hem

eigenlijk wilde inschakelen voor een opdracht, kan redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoeker wel meer concrete toelichting zou kunnen geven over deze persoon en de gesprekken die hij met O., over bijvoorbeeld zijn vader, zou hebben gevoerd.

2.5.4. Wat de opdracht betreft verklaart verzoeker het volgende: *"(...) Hij zei me niets. Hij zei niet wat er in de zak zat. Hij zei dat hij de zak zou brengen, dat hij met de auto zou komen. (...) Hij zei dat hij me elders naartoe zou brengen. Als ik op een plaats zou komen dan moest ik de zak daar zetten. Ik moest een pin uit de zak halen dan. En dan weggaan. En hij zou bij u blijven? Hij zei dat hij me zou begeleiden tot de poort van het provinciegebouw. Hij zou dan terugkeren. Ik zou naar binnen gaan en de pin uittrekken. (...) Ik kon niet vermoeden dat het een gevaarlijke actie zou zijn. Ik moest de pin terugbrengen naar hem. (...)"* (gehoorverslag, p. 6-7).

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat hij de ware toedracht van de opdracht die O. hem gaf niet begreep en verduidelijkt dat het om een bomaanslag ging. Het betoog dat een verkeerde interpretatie van de feiten werd gemaakt doordat de commissaris-generaal onterecht de naïviteit van verzoekende partij niet aanvaardt, kan niet worden bijgetreden. Immers, verzoeker is dan wel jong en ongeschoold uit de verklaringen blijkt dat, zijn vader lid zou zijn geweest van de Taliban, hij als mudjahedin tegen de Russen heeft gevochten ("Ik denk dat het Hezbi Islami was", p. 4), hij wapens repareerde, hij vrij duidelijk een beschrijving kan geven van zijn streek van herkomst en de verschillende plaatsen en dorpen (gehoor, p. 4-5-7), hij de activiteiten van zijn verschillende ooms kan toelichten, en blijk geeft van kennis over de veiligheidssituatie, een zelfmoordaanslag vermeldt en commandanten uit Tagab kent die werden gedood, andere incidenten vermeldt en weet heeft van de aanwezigheid van de Franse troepen in de regio, zodat niet kan worden aangenomen dat verzoeker uit naïviteit niet zou hebben geweten wat O. hem voorstelde. Dat een jonge knaap uit Afghanistan die reeds geconfronteerd werd met geweld en op de hoogte is van het geweld in zijn regio dermate naïef zou zijn dat hij niet meteen door heeft wat deze opdracht betekent, kan niet worden aangenomen. Daarenboven is het niet geloofwaardig dat O. het risico zou nemen om verzoeker vooraf in te lichten over zijn plan en daarbij zelfs nog de plaats kenbaar zou gemaakt hebben vermits hij zo het risico zou kunnen lopen om verraden te worden en tegen de lamp te lopen. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekers relaas elke geloofwaardigheid ontbeert.

2.6. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat verzoeker zijn relaas niet aannemelijk maakt. Wanneer geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.7. Om voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen moet verzoeker het bestaan van zwaarwegende gronden op een reëel risico op ernstige schade aantonen bij terugkeer naar zijn land van herkomst, wat hij in casu niet aantoonst. De Raad stelt immers vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op geen andere gronden beroept dan de elementen aangehaald in het kader van zijn asielaanvraag. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, toont verzoeker niet aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt op basis van een grondige analyse van de veiligheidssituatie in Centraal-Afghanistan dat in het district Mahmood Raqi in de provincie Kapisa, waarvan verzoeker beweert afkomstig te zijn, slechts occasioneel incidenten worden gemeld. De situatie in dit district kan als relatief rustig worden omschreven en door ANSO (Afghanistan NGO Safety Office) wordt de provincie beschouwd als een met 'lage onveiligheid'. Overigens wordt dit door verzoeker bevestigd tijdens het gehoor (gehoorverslag, p. 8 *"Het is daar niet zo erg. Het is de hoofdplaats, daar zijn ze wel bezig met de veiligheid. Soms gebeuren er incidenten."*) De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen concludeert bijgevolg dat er voor burgers in het district Mahmood Raqi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun personen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict en er aldus voor burgers in de regio geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Deze analyse wordt door verzoeker niet betwist en wordt dienvolgens door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.8. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS